U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci navrhovatele: **F. O.,** proti odpůrci: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o návrhu na obnovu řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 22/2010, v němž bylo vydáno usnesení ze dne 24. 3. 2010, č. j. 3 Ads 22/2010 – 41, ve věci kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2009, č. j. 3 Nc 69/2008 – 18,

takto:

I. Návrh na obnovu řízení **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. 3. 2010, č. j. 3 Ads 22/2010 – 41, odmítl kasační stížnost stěžovatele (dále též „navrhovatele“), která směřovala proti usnesení Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) ze dne 20. 7. 2009, č. j. 3 Nc 69/2008 – 18, jímž městský soud podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 37 odst. 5 s. ř. s., odmítl stěžovatelovu žalobu, jíž napadal přípis žalovaného ze dne 4. 11. 2008 – vyrozumění k podnětu na přezkoumání rozhodnutí ve věci dávky státní sociální podpory (příspěvek na bydlení dle § 94 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů).

Jako důvod pro odmítnutí žaloby městský soud uvedl, že tato přes výslovnou výzvu soudu k odstranění nedostatků podání neobsahovala údaj, které výroky rozhodnutí jsou žalobou napadány a z jakých důvodů, nebyl v ní formulován návrh rozsudečného výroku a také k ní nebyl přiložen stejnopis napadeného rozhodnutí (vyrozumění). Městský soud současně konstatoval, že přípis, jímž Ministerstvo práce a sociálních věcí oznamuje, že neshledává důvod pro zahájení přezkumného řízení, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a je proto vyloučeno ze soudního přezkumu. Proto by soud odmítl podání i podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) v návaznosti na § 70 písm. a) téhož zákona.

V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že městský soud nespravedlivě aplikoval procesní předpisy. Další jeho námitky směřovaly proti postupu správních orgánů, zejména Ministerstva práce a sociálních věcí při vyřizování jiných jeho záležitostí, zejména starobního důchodu, kde odpůrce jako ústřední orgán státní správy dovolil ČSSZ porušování čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i příslušných článků Ústavy. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutím uložil odpůrci zrušit rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 4. 1996, č. X, a nařídil jí, aby rozhodla podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, a zákona č. 193/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu. Vytýká soudkyni projednávající tuto věc, že nedoručila vyjádření odpůrce k replice a nevyžádala si správní spisy od dalších účastníků řízení.

Jelikož v řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, městský soud vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení výzvy předložil soudu plnou moc udělenou advokátovi, který jej bude zastupovat v řízení o kasační stížnosti ze dne 22. 7. 2009. Zároveň jej poučil, že pokud tak neučiní, bude kasační stížnost odmítnuta. Navrhovatel na výzvu reagoval podáním, v němž sdělil, že mu byl v totožné věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 2 Cad 50/2007, ustanoven advokát JUDr. Vít Vohánka. Městský soud – bez dalšího – předložil stěžovatelovu kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o ní.

Nejvyšší správní soud výše již označeným usnesením kasační stížnost odmítl s odůvodněním, že stěžovatel vzdor výzvě městského soudu učiněné podle § 108 ods.t 1 s. ř. s. neodstranil vady kasační stížnosti, neboť nedoložil, že je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 s. ř. s., ačkoliv takové zastoupení je povinné. Shodně s městským soudem shledal, že ustanovení zástupce JUDr. Víta Vohánky na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2007, č. j. 2 Cad 50/2007 – 11, nelze vztáhnout na řízení o kasační stížnosti podané dne 22. 7. 2009 proti usnesení městského soudu ze dne 20. 7. 2009, č. j. 3 Nc 69/2008 – 18, byť v obou řízeních jsou totožní účastníci. Zdůraznil, že v předchozím řízení žaloba směřovala proti jinému úkonu odpůrce, konkrétně proti sdělení ze dne 10. 7. 2007, č. 2007/42199 – 212, zatímco v řízení vedeném pod sp. zn. 3 Nc 69/2008 směřuje proti sdělení odpůrce ze dne 4. 11. 2008, č. j. 2008/57600 – 212.

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 3 Ads 22/2010 – 41, bylo doručeno účastníkům a nabylo právní moci dne 7. 4. 2010.

Městskému soudu v Praze bylo dne 9. 4. 2010 doručeno podání navrhovatele sepsané dne 7. 4. 2010, nadepsané jako „žaloba na obnovu řízení podle § 111 s. ř. s. proti usnesení NSS 3 Ads 22/2010 – 41, senátu Vlašína ze dne 24. 3. 2010, doručeného dne 7. 4. 2010“. Navrhovatel vyslovuje přesvědčení, že rozhodnutí je nezákonným protiprávním zásahem do Ústavou, Listinou a zákonem zaručených práv navrhovatele se zjevným porušováním § 1, § 6, §7 Ústavního zákona č. 162/1998 Sb., kterému některá ustanovení citovaná v napadeném usnesení č. j. 3 Ads 22/2010 – 41, musí být podřízena. Navrhovatel se domáhá, aby „soud ve svém zjišťování tvrzených skutečností, tj., že žalobce má právní nárok na starobní důchod namísto sociálních almužen, vycházel z již zmíněného ústavního zákona a v součinnosti se žalovanou MPSV dle § 74, § 62 s. ř. s. a § 153 zákona č. 500/2004

Sb. a jak stanoví § 111 s. ř. s. s aplikací § 48 s. ř. s., provedl důkaz rehabilitačním řízením nezákonného komunistického odsouzení z roku 1967 v rejstříku trestů, jak je podáno v příloze s odůvodněním, že provedením důkazů této skutečnosti může být výsledek obnoveného řízení pro poškozeného žalobce příznivější dle citace § 111 s. ř. s., kterou je soudce při rozhodování dle čl. 95 a čl. 112 Ústavy vázán". Navrhovatel přiložil ke svému návrhu podání adresované Městskému soudu v Brně, nadepsané jako rehabilitační žaloba k rejstříku trestů, v níž vylíčil své potíže s komunistickým režimem v době před emigrací v roce 1968 a v němž se domáhá výroku rozsudku, jímž by soud zajistil doručení rozsudku vojenského soudu, zrušení tohoto rozsudku pro nezákonnost, vymazání trestu z rejstříku trestů, odůvodnění, proč se dnešní státní orgány vzpírají provedení rehabilitace celých 19 let, spravedlivého zadostiučinění podle § 136 o. s. ř. Připomíná, že bez výmazu z rejstříku trestů nemohl podnikat, což jsou miliardové ztráty, nemluvě o upírání starobního důchodu podle zákona č. 87/1991 Sb. Žádá dále nařízení, aby Všeobecná deklarace lidských práv OSN visela na každých dveřích soudu a byla ctěna a chráněna tak jak ukládá čl. 1 Ústavy ČR.

Městský soud v Praze s ohledem na ustanovení § 113 s. ř. s. postoupil spis k rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení proti usnesení č. j. 3 Ads 22/2010 – 41, ze dne 24. 3. 2010, Nejvyššímu správnímu soudu.

Soudní řád správní od 1. 1. 2003 zavedl obnovu řízení jako mimořádný opravný prostředek vedle kasační stížnosti. Učinil tak v zásadě v tradičním pojetí tohoto procesního institutu, ovšem přizpůsobeného pro účely správního soudnictví. Jelikož ve správním soudnictví soudy rozhodují v jednom stupni, o povolení obnovy rozhoduje tentýž soud, který napadené rozhodnutí vydal (proti kterému návrh na obnovu řízení směřuje) a povolí-li obnovu řízení, pak tentýž soud v obnoveném řízení pokračuje. Proto o navrhovatelově návrhu na obnovu řízení rozhoduje v této věci Nejvyšší správní soud.

Podle § 111 s. ř. s. řízení ukončené pravomocným rozsudkem se na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější. Podle § 112 s. ř. s. je účastníkem řízení ten, kdo podal návrh na obnovu řízení, a dále ti, kdo byli účastníky řízení před soudem, proti jehož rozhodnutí návrh na obnovu řízení směřuje. Podstatná úprava je však, a to právě pro posuzovaný návrh, obsažena v § 114 s. ř. s., který pozitivně i negativně vypočítává taxativním způsobem, ve kterých věcech lze návrh na obnovu podat; jinými slovy upravuje přípustnost návrhu. Podle § 114 odst. 1 písm. a) a písm. b) je obnova řízení přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí. Podle § 114 odst. 2 téhož ustanovení, obnova řízení není přípustná proti rozhodnutí o kasační stížnosti. Podle třetího odstavce téhož ustanovení obnova řízení není dále přípustná, směřuje-li návrh jen proti důvodům rozhodnutí nebo proti výroku o nákladech řízení.

Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že proti rozsudku (tím spíše pak i usnesení) vydanému v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není obnova řízení přípustná. Zejména z něho však pro souzenou věc vyplývá, že není přípustná proti rozhodnutí (tedy jak rozsudku, tak usnesení) o kasační stížnosti.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud jej usnesením odmítne, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřípustný. Podle § 120 s. ř. s. s toto ustanovení užije přiměřeně i pro řízení o kasační stížnosti a obnově řízení. Protože navrhovatelův návrh na obnovu řízení, který směřoval proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 3 Ads 22/2010 – 41, je ve smyslu § 114 odst. 2 s. ř. s. návrhem nepřípustným, musel jej Nejvyšší správní soud odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat důvody takového podání.

Jen nad rámec potřebného odůvodnění (obiter dictum) Nejvyšší správní soud poznamenává, že v projednávané věci podle obsahu spisu směřovala žaloba navrhovatele proti přípisu – vyrozumění odpůrce k podnětu na přezkoumání rozhodnutí ve věci dávky státní sociální podpory, konkrétně příspěvku na bydlení. Jednalo se o rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru sociálních věcí ze dne 25. 6. 2008, č. j. JMK 78937/2008, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Hodoníně, odboru státní sociální podpory ze dne 12. 5. 2008, č. j. 4504/7/HOB-1/8, kterým byla zvýšena dávka státní sociální podpory - příspěvek na bydlení navrhovatele z částky 402 Kč na částku 535 Kč měsíčně od 1. 4. 2008 do 30. 6. 2008. Odvolací orgán (Krajský úřad Jihomoravského kraje) se ztotožnil s právním názorem prvoinstančního správního orgánu, a napadené rozhodnutí potvrdil. Odpůrce navrhovatelovo podání posoudil podle obsahu jako podnět k přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení a jelikož shledal, že správní řízení proběhlo v souladu s ustanovením § 50 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ani v právním hodnocení věci správní orgán nepochybil, vyrozuměl napadeným přípisem ze dne 4. 11. 2008, že neshledal důvod pro zahájení přezkumného řízení, ani pro případnou jeho obnovu. V žádném případě se řízení netýkalo stěžovatelova nároku na starobní důchod podle předpisů důchodového pojištění, či nároků na odškodnění podle rehabilitačních zákonů, které stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti či návrhu na obnovu řízení. Ostatně účastníkem takových řízení by byla Česká správa sociálního zabezpečení, která však v projednávané věci nebyla nejen účastníkem řízení soudního, ale ani předchozích řízení správních, neboť rozhodnutí, k jehož přezkoumání dal navrhovatel podnět a jímž se zabýval odpůrce, bylo vydáno Krajským úřadem Jihomoravského kraje a týkalo se dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení. Téhož se pak týkalo i přezkumné řízení soudní vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 Nc 69/2008 a u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 22/2010, jehož obnovy se stěžovatel domáhal.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu